

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/127/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7222010565
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baločka, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7222010565.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Baločka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Slovinského a JUDr. Mateja Čintalu, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. decembra 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 16.9.2025 sp.zn. K2-4T/32/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom mestský súd uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr.zák. účinného od 01.08.2025 s poukázaním na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a) Tr.zák. účinného od 01.08.2025, na tom skutkovom základe, že:

v C. na ul. Trieda SNP č. 61 dňa 14.12.2020 v čase okolo 16.00 hod. v zápasníckej hale fyzicky napadol mal. D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., E. F. X a to tak, že ho v šatni päťou udrel do oblasti tváre, čím mu spôsobil otras mozgu I. stupňa, zlomeninu nosových kostí bez posunu, očnú podliatinu vpravo a mierne zakrvácanie očnej spojovky vpravo, t. j. ľahký úraz s dobou liečenia a práceneschopnosti 21 dní.

Za to obžalovanému A. B. mestský súd uložil podľa § 156 ods. 2 Tr.zák. účinného od 01.08.2025, § 38 ods. 2 Tr.zák. účinného od 01.08.2025 trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr.zák. účinného od 01.08.2025 výkon uloženého trestu podmienenečne odložil.

Podľa 50 ods. 1 Tr.zák. účinného od 01.08.2025 určil skúšobnú dobu na 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. uložil obžalovanému A. B. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 škodu vo výške 585,23 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. uložil obžalovanému A. B. povinnosť nahradiť poškodenému D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X, C. škodu vo výške 1.201,20 eur.

Proti tomuto rozsudku zhlásil odvolanie obžalovaný A. B., a to ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní. V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že napádaným rozsudkom bol uznaný za vinného z toho dôvodu, že podľa súdu jeho vina ako obžalovaného bola preukázaná výpoveďami poškodeného, jeho brata a listinnými dôkazmi.

Súd v závere svojho odôvodnenia uviedol, že priznal rozhodujúcu dôkaznú váhu výpoveďam poškodeného, jeho brata a objektívnym dôkazom, zatiaľ čo obhajobnú verziu vyhodnotil ako účelovú, rozpornú a nespôsobilú vykonať akékoľvek rozumné pochybnosti. Prvostupňový súd v podstate absolútne znehoval odôvodnenie svojho oslobodzujúceho rozsudku zo dňa 07.02.2025. Zmena v hodnotení dôkazov prvostupňového súdu je celkom zjavne vyvolaná závermi v odôvodnení zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Košice sp.zn. 6To 25/2025.

Obžalovaný má za to, že prvostupňový súd – hoc viazaný zrušujúcim uznesením krajského súdu – nesprávne odôvodnil výrok o vine, keď úplne odmietol verziu skutkového deja podľa svedeckých výpovedí priamych svedkov F., G. H. C..

Obhajca obžalovaného v záverečnom zhodnotení dokazovania výslovne poukázal na to, že pokiaľ v označenom zrušujúcom uznesení krajského súdu sa poukazuje na výpovede svedkov G. a F. zo dňa 01.07.2021, resp. C. zo dňa 03.08.2021, tak zjavne ušlo pozornosti krajského súdu, že tieto svedecké výpovede boli vykonané potom, čo uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 11.05.2021 bolo na obžalovaného sťažnosť zrušené uznesením Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 18.06.2021, a teda tieto výpovede boli realizované pred vznesením obvinenia a bez prítomnosti obhajcu, čo samo osebe vylučuje ich použitie v ďalšom konaní!!!

Následne obžalovanému bolo opakovane vznesené obvinenie uznesením zo dňa 10.08.2021, proti ktorému bola podaná sťažnosť zo dňa 17.08.2021, v ktorej poukázali okrem iného na to, že poverený príslušník PZ síce vypočul dňa 01.07.2021 ako svedkov F., G., resp. 03.08.2021 C., avšak z opisu všetkých troch svedeckých výpovedí v porovnaní s ich výpoveďami zo dňa 28.12.2020 v súvisiacej veci sp.zn. ČVS: ORP-2969/ZA-KE-2020 je zrejmé, že v podstatných okolnostiach vypovedajú odlišne. Po nepochopiteľnom zamietnutí sťažnosti bol vzhľadom na hore uvedené rozpory dňa 08.09.2021 predložený poverenému príslušníkovi návrh na zopakovanie výsluchov svedkov F., G. H. C., ktoré sa potom vykonali za prítomnosti obhajcu dňa 30.11., resp. 27.12.2021 a len tieto svedecké výpovede s ich výpoveďami na hlavnom pojednávaní môžu byť vzaté do celkového hodnotenia dôkazov.

Obžalovaný nebude komentovať vyšetrovacie postupy povereného príslušníka I. J., keď dochádza k rozdielnosti výpovedí svedkov, ak sú vypočúvaní bez alebo za prítomnosti obhajcu. Uvedené je vysvetlenie aj pre záver krajského súdu na 10. s. v 1. odseku jeho zrušujúceho uznesenia, kde konštatuje, že výpovede týchto troch svedkov sú popretkávané veľkou radou rozporov – čo ale nezodpovedá skutočnosti, ak sa berú do úvahy ich výpovede vykonané za prítomnosti obhajcu.

Vzhľadom na práve uvedené je nesprávny záver krajského súdu o nepoužiteľnosti svedeckých výpovedí svedkov F., G. H. C. a pokiaľ prvostupňový súd upozornili, že nemá prihliadať na svedecké výpovede vykonané bez prítomnosti obhajcu, tak nemal brať do úvahy závery krajského súdu o rozpornosti vo výpovediach týchto svedkov.

Zo zápisnice o HP konanom dňa 18.01.2024 je zrejmé, že svedkovi F. F. bola prečítaná obhajcom jeho výpoveď z prípravného konania na čl. 113, pretože nevypovedal o všetkých detailoch ako v prípravnom konaní a ten potvrdil, že udalosť sa stala tak ako ju opísal do zápisnice o výsluchu svedka v prípravnom konaní dňa 30.11.2021. Svedok F. F. v prípravnom konaní do zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 30.11.2021 výslovne uviedol: „...D. vyšiel z dverí ako prvý za ním išiel A. B. a za A. B. išiel K. B.. K. si myslel, že A. ide napadnúť D., tak ho začal ťahať späť do šatne od zadu a to takým spôsobom, že ho chytil za pás a ťahal ho. A. odskočil a K. ho pustil. Zrýchleným krokom sa vrátil do šatne D. a týmto krokom išiel k A. rukami hore vo výške tváre a mal ich v päsť. Následne A. D. udrel...“ Z výpovede svedka F. F. jednoznačne vyplýva, že D. B. sa do šatne vracal, obžalovaný mu nebránil vstúpiť do šatne, lebo ho ťahal jeho brata od zadu za pás od dverí a poškodený išiel proti nemu s rukami pripravenými na útok voči jeho osobe, pričom súd nevedno prečo všetky tieto rozhodujúce skutočnosti nebral vôbec do úvahy.

Zo zápisnice z HP konanom dňa 18.01.2024 je zrejmé, že svedok L. G. potvrdil svoju svedeckú výpoveď z prípravného konania zo dňa 27.12.2021, keď vypovedal, že poškodený kráčal proti obžalovanému s rukami hore a jeho brat obžalovaného držal. Na záver na otázku samosudkyne potvrdil svoju svedeckú výpoveď z prípravného konania, kde výslovne uviedol: „...V čase keď sa D. B. rozbehol na Mateja ten ustupoval, lebo K. ho ťahal zo zadu. D. mal ruky v päsť mierne pokrčené v predu vo výške ramien ...“ Tak ako v prípade svedka Viktora Váňu, tak ani u tohto svedka súd nebral do úvahy rozhodujúce skutočnosti o priebehu celej udalosti. Z výpovede svedka L. G. je zrejmé, že poškodený útočil na osobu obžalovaného a obžalovaný sa jeho útoku bránil jedným úderom rukou.

Zo zápisnice z HP konanom dňa 23.05.2024 jednoznačne vyplýva, že svedok J. C., vždy po prečítaní zápisnice z prípravného konania zo dňa 30.11.2021 opakovane odkázal na túto svoju svedeckú výpoveď z prípravného konania a z tej je zrejmé, že aj tento tretí svedok potvrdzuje to, že poškodený na

obžalovaného útočil v čase, kedy ho jeho brat držal a v tom momente obžalovaný útočníka uderil jeden krát. Rozdiel oproti svedkom – F. H. G. – je akurát v tom, že svedok C. si nepamätá v akej polohe mal poškodený ruky v čase, keď pristupoval k obžalovanému.

Priamymi svedkami boli ešte poškodený D. B. a jeho brat K. B., ktorých svedecké výpovede sú v rozpore s výpoveďou obžalovaného ako obvineného, ako aj so svedeckými výpoveďami svedkov F., G. H. C.. Svedkovia D. a K. B. prezentujú inú verziu udalosti, avšak títo dvaja súrodenci neboli schopní vypovedať ohľadne rozhodujúcich skutočností zhodne, keď rozdielne vypovedali v prípravnom konaní ako aj na HP o tom, kto vybral kľúče zo šatňových dverí, kto z nich a kde sa nachádzal v čase úderu, pričom vysvetlenia týchto rozdielných výpovedí nemožno považovať za racionálne odôvodnené.

Paradoxne výpovede poškodeného a jeho brata sa napokon stali v napádanom rozsudku korunou dôkazov, čo je neudržateľné.

Bez ohľadu na doteraz uvedené, tak v súčasnosti platný Trestný poriadok po svojom prijatí v roku 2005 priniesol odstránenie vyšetrovacej zásady zo súdneho konania, s čím je spojené dôkladné uplatnenie zásady zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného, teda zásady dôkazného bremena – viď uznesenie NS SR sp.zn. 2 Tost 4/2014. Súd nemá čo suplovať prokurátora a v zmysle § 2 ods. 10 Tr.por. v prípade jeho dôkaznej núdze má rozhodnúť podľa zásady dôkazného bremena, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu Bratislava sp.zn. 4To 134/2012, kde v odôvodnení krajský súd výslovne uviedol, že uznanie viny obžalovaného zo spáchania skutku musí vychádzať zo skutkového stavu zisteného a preukázaného v takom rozsahu, ktorý nevzbudzuje dôvodné pochybnosti a nepripúšťa alternatívny záver o jeho nevine. To isté platí v zmysle Smernice EÚ č. 2016/343 o prezumpcii neviny – najmä bodu 22 Preambuly a v zmysle čl. 6: Dôkazné bremeno pri zisťovaní viny podozrivých a obvinených osôb spočíva na prokuratúre a v prípade akýchkoľvek pochybností by sa malo rozhodnúť v prospech podozrivej alebo obvinenej osoby.

Ak krajský súd na 9. s. v poslednom odseku zrušujúceho uznesenia výslovne konštatuje, že tieto výpovede majú niekoľko verzií ako sa incident mal stať, tak s poukazom na zásadu dôkazného bremena je vylúčené moje odsúdenie, pretože súd musí rozhodnúť podľa verzie najpriaznivejšej pre obžalovaného. Aj z rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 07.02.2025 vyplýva, že verzia podľa obžalovaného výpovede a výpovede svedkov F., G. a C. bola a aj je zreteľne „čitateľná“ a rozpor v ich výpovediach nemôže založiť porovnanie s výpoveďami, ktoré sú nepoužiteľné pre dokazovanie v trestnom konaní.

Ak v rámci hodnotenia dôkazov súdy budú hodnotiť svedecké výpovede svedkov F., G. H. C. vykonané za prítomnosti obhajcu z 30.11., resp. 27.12.2021 a na hlavnom pojednávaní (eventuálne s ich výpoveďami v súvisiacej veci sp.zn. ČVS: ORP-2969/ZA-KE-2020), tak je možný jediný záver, že obžalovaný konal v nutnej obrane.

V prípade, že prvostupňový súd nemal za to, že obžalovaný jednoznačne konal v nutnej obrane, tak beztak bol povinný cez zásadu in dubio pro reo prijať verziu, ktorú si osvojil v zrušenom oslobodzujúcom rozsudku a mal obžalovaného oslobodiť spod obžaloby.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti závery súdov o vekovom rozdiely sú irelevantné, a to o to skôr, keď poškodený so svojim bratom absolvovali rovnaký výcvik a patrili do rovnakej váhovej kategórie ako obžalovaný. Tvrdenia týchto dvoch bratov o údajnej šikane zo strany obžalovaného, obžalovaný odmieta ako ich výmysel a nikto nijakým spôsobom tieto ich tvrdenia nepotvrdil.

S poukazom na odvolacie dôvody obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Tr.por. zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr.por. napadnutý rozsudok vo výroku o vine a v dôsledku toho aj vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody a na základe § 322 ods. 3 Tr.por. nech rozhodne vo veci tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr.por. spod obžaloby oslobodzuje.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj

správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval prvostupňový súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o odsúdení obžalovaného, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správnym skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal a zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré charakterizujú osobné a rodinné pomery obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku všetkým napadnutým výrokom a keďže sa so závermi mestského súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie prvostupňového súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver prvostupňového súdu.

Krajský súd už v uvedenej veci konal a rozhodoval a to uznesením sp. zn.: 6To/52/2025 zo dňa 27.5.2025, kde vyslovil svoj právny názor ohľadom nutnej obrany obžalovaného, ktorý sa nutnou obranou obhajoval. Už v tomto uznesení krajský súd uviedol okrem iného aj to, že „Obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku. Obrana však nemusí byť proporcionálna útoku, môže byť neprimeraná útoku, dokonca môže byť aj zrejme neprimeraná útoku (k tomu porovnaj RČ 20/2008). Vylúčenie iba celkom zjavnej neprimeranosti obrany k útoku dáva obrancovi široké oprávnenia zakročiť proti útoku výraznejšie, než ako je vedený sám útok, opierajúc sa o zásadu, že riziko útoku musí znášať útočník. Nesmieme zabúdať, že obrancovo konanie je namierené na ochranu právneho poriadku, zatiaľ čo útočník koná protiprávne. Ak má byť obrana účinná, musí byť intenzívnejšia ako útok (k tomu porovnaj R 18/1996, NR 4 To 66/2006).

„Pri spätnom posudzovaní, či obrana nebola celkom zjavne neprimeraná útoku, sa musí prihliadať tak na objektívne hľadisko, na reálnu situáciu, v ktorej sa konalo v nutnej obrane, ako i na subjektívne hľadisko, ako sa situácia javila obrancovi i v akom psychickom stave sa nachádzal (k tomu porovnaj B 15/3/1984, NR RČ 6 Tdo XXXX/XXXX-X, III.). V jeho prospech treba zohľadniť, že obranca je útokom často zaskočený, má strach, spravodlivý hnev, krátkosť času na rozhodovanie ako správne zareagovať, atď.“

Krajský súd jednoznačne uviedol, že obžalovaný ako „obranca“ nebol útokom zaskočený a už vôbec nemal strach, veď proti nemu stál 15 ročný chlapec. Obžalovaný nemal strach, veď celý incident od počiatku vyprovokoval. Obžalovaný ako „obranca“ celkom zjavne reagoval neprimerane silným úderom do oblasti tváre poškodeného, ktorý bol zrejme fyzicky menej zdatný usudzujúc podľa veku, nakoľko v tomto veku od 15 do 18 rokov ide o dosť zjavný fyzický dispozičný rozdiel všeobecne.

Po vrátení veci mestskému súdu tento správne vyhodnotil, v zmysle pokynu nadriadeného súdu, skutkový stav veci tak, že uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr.zák. Bolo by nad rámec hodnotiť vykonané dôkazy pred okresným súdom, nakoľko okresný súd toto hodnotenie v napadnutom rozsudku vykonal úplne vyčerpávajúco, avšak je potrebné zvýrazniť už spomínané z tohto napadnutého rozsudku a síce, že pri hodnotení skutkového deja prihliadal aj na fyzickú zdatnosť a vek jednotlivých účastníkov incidentu, keďže táto skutočnosť má význam pre posúdenie intenzity a následkov útoku, ako aj pre hodnotenie prípadnej nutnej obrany. V čase skutku mal obžalovaný A. B. približne 18 a pol roka, poškodený D. B. približne 15 rokov a svedok K. B. dokonca necelých 13 a pol roka. Súd považuje za zrejme, že rozdiel troch až piatich rokov vo veku v tomto vývinovom období predstavuje podstatný rozdiel vo fyzickej sile, telesnej vyspelosti a celkovej fyzickej kondícii. Obžalovaný ako plnoletá osoba disponoval vyššou fyzickou silou a telesnou vyspelosťou, čo zvyšuje nebezpečnosť útoku smerujúceho voči výrazne mladším poškodeným. Táto

disproporcía je významná najmä vo vzťahu k následkom úderu päšťou do oblasti tváre, ktoré u mladšej osoby môžu byť závažnejšie, než keby išlo o osoby rovnakej telesnej vyspelosti. Súd preto túto okolnosť zohľadnil pri hodnotení primeranosti použitej sily a pri posudzovaní miery zraniteľnosti poškodeného. Podstatné sú aj dôkazy o predchádzajúcich nezhodách medzi obžalovaným a poškodeným a jeho bratom.

Záverom krajský súd konštatuje, že priebeh skutku tak ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku podstate nikto nespochybňoval a predmetom posúdenia bolo len to, že či obžalovaný konal alebo nekonal medziach nutnej obrany. Uvedenú otázku odvolací súd už v zrušujúcom uznesení podrobne rozobral a na záveroch tej skutočnosti, že obrana obžalovaného bola zjavne neprimeraná krajský súd zotrváva v plnom rozsahu, tak ako to nakoniec napadnutom rozsudku rozviedol aj prvostupňový súd.

To boli dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.